

En ny Bise

om

Menneskets Noie og Ubestan-
dighed paa Jorden og siden evig
Salighed i Himmelen.

Forfattet af

Peter Olsen Stordalsholmen,
Skoleholder i Stordals Sogn paa Søndmør.

V box 2: 53

Trondhjem. Trykt af T. A. Høeg.

Dplofter Eders Dine til Himlene, og seer ned til Jorden nedentil; thi Himlene skulle forsvinde som en Røg, og Jorden skal ældes som et Klædebon, og dens Indbyggere døe som det; men min Salighed skal blive evindeligen, og min Retfærdighed skal ikke brydes. Saa skulle Herrens Forløste vende om, og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være paa deres Hoveder; de skulle bekomme Fryd og Glæde, men Sorg og Suf skal flye fra dem. Esaias 51, 6-11.

Mel. Jesu din søde Forening at smage.

Kom hid mine Venner, som lystet at høre! Seg vil nu for Eder fremføre en Sang. Seg kalder dem Venner, som Tungen kan røre, Saavel af de lave som høie i Rang. Seg er ensfoldig og læg som I vide, Hvorfor Udførelsen falder mig trang; Dog, naar Guds Aand vil staa fast ved min Side, Bover jeg enda at synge engang!

2. Kom hid mine Brødre med frommeste Fagter! Kom hid mine Søstre, luk Dinene op! Dplofter Jeres Dine og Himlen betragter! Seer Firmamentet paa Himmelen's Top! Cometer og Maaner, som tusindviis vrimle, Fjrstjerner og Sole i ordnede Gang, At løbe blandt Luftens utallige Himle, I deres saa store og herlige Rang.

3. Nu vend Eders Tanke fra Luftens Himmel; Nedslaa Eders Dine og Jorden betragt Tilligemed dennes utallige Brimmel, Som Himmelen's Herre paa den har frembragt. See Alting i Pragt og i Skjonhed sig fryder, See Marken, der zires af Lillie og Blomst; See Skoven saa herlig Naturen adlyder, Og Urterne spire af ringe Herkomst.

4. Men Himlene skulle som Røgen forsvinde, Sa! blive med Tiden fordunklet og sort; Vi ogsaa vor Jord som et Klæde befinde Engang med sit Smykke at komme tilkort; Indbyggerne ogsaa, som denne besadde, Maatte ved Døden udvandre derfra, Og vi, som besidde, maae den og forlade Naar Døden os kalder, vi vandre maae da!

5. Intet vi finde paa Jorden herne, Til hvilket vort Hjerte vi give kan hen; Intet her findes, som vi kan tilbede; Alting til Stov sig forandrer igjen. Alt, hvad som synes os herligt i Livet, Alt, hvad der glindser som pureste Guld, Det er Forføngelighed undergivet: Det skal forandres og blive til Muld!

6. Lad os erindre hvad Peder mon sige, Der han i sin Vandring var mæt udaf Aar; „Alt er som Heet og Græsset i Lige, Al Herlighed ligesom Blomster forgaar. Græsset det visner og Blomsten af falder“, Det var Apostelens Tale og Ord. Alt maa jo lyde naar Naturen kalder, Alt maa hensmuldre og blive til Jord.

7. Thi see vi deslige naar Foraaret kommer, At Græsset begynder at vore i Pragt; Vi derved bebudes den yndige Sommer, Sa, ogsaa erindres om Skaberens Magt. Vi see og desuden Frugttræerne stande Forherliget af sin velzirede Frugt; Desligeste ogsaa de Lillier paa Strande, Der yndes og for sin velsignede Lugt.

8. Vi kan efter Frelserens egen Forklaring Vide den Herlighed, hvori de er, Vi kan og desuden ved egen Erfaring Kjende den yndige Klædning, de bær; Ja, ikke Kongen af Israels Rige: Salomon, som i sliq Herlighed var, Kunde fremstaae for at være deres Ege, Da han ei kunde bære den Klædning, de har.

9. Men see! deres Undighed hastig bortsvinder; See deres Farve den falmer igjen! See deres Herlighed, hvor den begynder, Tilligemed Glæden at slynde sig hen; Ja! deres Kaar ubestandige ere, Al deres Smykke den falder nu af, Kan deres Klædning ei længere bære, Men maa nu lægges igjen i sin Grav.

10. Hvad vil du domme o Menneſte kjere! Hvad vil du tænke fremdeles om dig? Vil du ei sige dig ganske at være Hine aldeles og fuldkommen lig? Seer du ei Tidens Dmskiftelser mange? Kjender du Verdens Ustabighed ei? Seer du ei Sorrow og Glæde at gange Bexelviis med paa din vandrende Wei?

11. I Verden indtræde vi nøgne og spæde, Hvad os nu skal møde, det vide vi ei; Ukjendte til Kummer, ukjendte til Glæde Betræde vi Livets ustabige Wei; I Sundhed og Munterhed, reen for al Brøde, Leve vi alle saa herlig og vel; Da vil kun Glæden vor Kummer forsøde, Da vil jo alting fornoie vor Sjæl.

12. Men ak! hvorelænge vedbliver disse Dage! Vi maa nu vel høre en anden Slags Sang; De ligesom Skygger bortsvinde saa fage, Ja, ogsaa som Duggen ved Solens Dpgang; De ere som Dromme i Legemet's Hvile; Ja ligesom Skyer i flyvende Fart: De med sine Glæder saa hastig bortile; De med sine Goder afkjæres saa snart.

13. Nu vil vor Glæde til Sorg sig forandre, Nu vil al Herlighed sige Farvel! Nu maae vi ogsaa med Kummer omvandre, Noie og Trængsel ansøgte vor Sjæl; Velstand vil flye, som Fuglen hin snare; Armod sig sætter paa Stedet igjen; Vennerne ogsaa vil fra os bortfare. Med ængstede Hjerter vor Tid slides hen.

14. Idag er her Herlighed, Fryd og stor Glæde, Idag slinker Lykken som Taspis og Guld; Imorgen vi ængstlig maae sørge og græde, Da vore Huse af Noie er fuld. Idag høres Rosten af Glædfkaben lyde; Imorgen her høres en jammerlig Sang; De forrige Glæder ei mere os fryde; Thi Lykken begynder at løbe sin Gang.

15. Hvad hjælper os Jordens forføngelig' Tre, Hvad hjælper os Vælde og brammende Pragt? Rigdom og Styrke de ogsaa maae være Altid misundt og forfulgt og forhadet. O! lad os da ikke vort Hjerter besvære Med Tragt efter Jordens Forføngelighed; Thi om vi det jordiske Gode begjære, Hvad er det, naar Døden os kalder afsted?

16. Om vi end tusind Guldceptre besadde, Være vi med Purpur paa Legemet klædt, Saa var det dog bedre at Verden forlade Forend vi lærte at kjende den ret. Her er kun Sorg og forførdelig Jammer, Her maae vi grædende sukke om Fred; Her er kun Trætte og Stolthed, Mundklammer; I Korthed: her er et moissommeligt Sted!

17. Skal da nu Jorden vort Blivested være? Er den bestandig vort Fædreneland? Skal denne Stridsplads os altid besvære? Ere vi altid i Prøvelsens Stand? Skulle vi altid med grædende Die Sukke ifra dette fremmede Land? Nei vi vil have vor Land til det Høie; Der er vort Hjem og vor Boelig forsand!

18. Lad da vor jordiske Hytte kun falde, Lad den nedbrydes og ligge i Gruus; Huset vi have en Boelig, vi kalde En Bygning af Herren, et aandeligt Huus, Gjort uden Hænder i Wandernes Rige, Ewig og herligt i Himmelen Land; Saligt og frydefuldt foruden Lige, Ja, overgaaer dødelig Sands og Forstand!

19. Medens vi er' i vor jordiske Hytte Vengstes vort Hjerte og sukker altid Efter at gjere det heldige Bytte Fra Noie og Trængsel at komme kun did, hvor vi faae see det, os her var utrolig, Nemlig de skjulte, de evige Ting, Hvor vi skal beklæde den himmelske Boelig, Hvor vi skal randsage Guds Dybhed omkring.

20. Ja! vi, som i det Tabernakel mon være, Vi, som her vandre i Trængselens Dal, Skal paa hiin Hædersdag krones med Ere Blandt de Udvalgte i Himmelen Sal. Døden af Livet opsluget da bliver, Frygten ei mere skal finde sit Sted; Den levende Fader Forsikring os giver Paa Livet, han haver os alle bered.

21. Staae op o Menneske! gjør dig kun rede, Op af din Dvale! hvi sover du nu? Skil Dig fra Jordens ustadige Glæde, Vend dig til Himlen med Hjerte og Hu! See Herren han vil fra sin himmelske Trone, Fra Noie og Trængsel nu kalde dig ud; Han vil og skænke dig Seierens Krone. Takket Du være, vor Fader! vor Gud!

22. Jeg er i Hjertet betagen af Glæde, Jeg vil nu byde al Verden Farvel; Nu faaer jeg Himlens bestandige Sæde, Der vil vor Herre ret glæde min Sjæl. Jeg vil nu Jorden ei mere betinge, Jeg seer til Himlen og stunder derhen; Af Verden jeg kjedes, jeg vil mig opsvinge Til Jesum min Herre, min Frelser, min Ven.

23. Naar jeg det himmelske Rige skal arve, Skal jeg desuben tillige opnaa Den yndige Klædning, den delige Farve, Som jeg her paa Jorden ei kjendte, ei faae. Der savner jeg intet, der vil jeg kun finde En Rigdom, en Hæder, som altid bestaaer; Der taber jeg Intet, der vil jeg kun vinde En Saligheds Fylde, som aldrig forgaar.

24. I Himlen der er ei Suk, Sorg eller Pine, Der skal ei noget bedrøve min Aand; Der skal Du kjendes, o Fader! af Dine, Altid de være skal under Din Haand. Der er ei nogen Bekymring og Smerte, Ei Dre har hørt, ei Die har seet, Ei er opkommen i nogen Mands Hjerte Den Glæde, som os er i Himlen beredt.

25. Ja! der skal jeg glæde og fryde mig saare Blandt Himlens Hærskare, de Helliges Dal; Og der skal vor Herre aften hver Laare, Som jeg har grædt her i Trængselens Dal. Der skal jeg skue Guds Ansigt det klare Naar jeg staaer for Thronen med Palmer i Haand; Der skal min Frelser sin Naade aabenbare For min til Himlen igjenløste Aand.

26. Sygdom og Smerte maa der ikke være, Armod og Fattigdom bliver ei der; Tyraner skal der mig eiheller besvære, Det Onde skal heller ei faae sit Begjær. Uretviished findes ikke derinde, Ei nogen Fiende skal vredes paa mig; Nei! derimod skal jeg med Kette befinde At alle der ere, er' Englene liig.

27. Syv Gange klarer' end Solen mon være Skinner det evige, himmelske Land; Der skal jeg engang blandt Englenes Hære Halleluja synge min Frelser forsand. Da skal al Kummer og Vengstelse vige, Da er jeg hver Dag saa glad og saa froe, Da høres intet, som mig vil bekrige; Da lever jeg altid i Fred og i Røe.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
mm 0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100
28. Ja, Fader! nu er det vor Længsel at flytte
Fra dette Glende og Livets Uroe, Et meget lyk-
saligt og glædeligt Bytte I en salig Hedenfart gjøre
vi jo: Fra Jammer vi reise, til Røe vi da komme,
Som evig, ja evigen vare skal ved; Da skulle vi
kjennde at Tiden er omme, Vi vandrede her i Kjød-
sommelighed.

29. O! det er en herlig og trostefuld Vandring,
At vandre til Himlen og være hos Gud; Det er en
god og en salig Forandring, At blive vor Herres og
Kjærses Brud; Den haabe vi ved hans Naade at
vorde, Vi vide han gav os Trolovelsen god, Den
Gang han af faderlig Naade os gjorde Rene i Daa-
bens livsalige Flod.

30. Lad os alle hverandre oplive Med Kjærlig-
heds Gjerninger, Tale og Ord, Bede saa Herren
han vilde os give Naadens Betsignelser paa denne
Jord; Ja! gjer os henede til værdige Gjæster,
Lad os i Samsund med Kjærsen staae; Gjer os
deroppe til Konger og Præster, Lad os den evige
Salighed faae!

31. O! kom da livsalige Stund, som mig hæver
Fra Døden til Livet i Himmels Sal! For Døden
og Graven jeg nu ikke bæver, Jeg veed jeg skal findes
blandt Helgenes Sal. Blandt dem skal jeg hellig og
frydefuld sjunge Alt om min herlige Lykke, mit
Gavn; Blandt dem skal jeg ogsaa med jublende
Tunge Evig lovsynge Guds hellige Navn.